

Sygn. akt VI Ka 87/13

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

**Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron**

**Protokolant Anna Potaczek**

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r.

sprawy **N. M. i Z. S.**

obwinionych z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. o ruchu drogowym i art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji, wniesionych przez obrońców obwinionych

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 20 grudnia 2012 r. sygn. akt IIW 1971/11

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionych N. M. i Z. S.,

2. zasądza od obwinionych N. M. i Z. S. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie po 50 złotych za postępowanie odwoławcze oraz wymierza im opłaty w kwocie po 30 złotych.

## UZASADNIENIE

N. M. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 29 września 2011r. w godzinach pomiędzy 14.00 - 15.00 w J., woj. (...), na ul. (...), pozostawił zaparkowany pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) przy bramie wyjazdowej z posesji nr (...) w ten sposób, że uniemożliwił wyjazd z bramy tej posesji kierującemu pojazdem marki M. o nr rej. (...)

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym

2. w dniu 29 września 2011r. w godzinach pomiędzy 14.00 - 15.00 w J., woj. (...), przy skrzyżowaniu ul. (...)i (...)prowadził pojazd marki O. (...)o nr rej. (...)i nie zachował szczególnej ostrożności w trakcie wykonywania manewru cofania, na skutek czego najechał na przód jadącego za nim pojazdu marki M.o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

Z. S. został obwiniony o to, że:

3. w dniu 29 września 2011r. w godz.. 11.00-15.00 w J., woj. (...), przed skrzyżowaniem ul. (...) z Z., prowadził na drodze publicznej pojazd marki M. o nr rej. (...) wraz z przyczepką (bdb) i nie zachował należytej ostrożności, na skutek czego najechał na tył poprzedzającego go pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...), którego kierujący chciał wykonać manewr skrętu w prawo z ul. (...) w ul. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 20 grudnia 2012r. w sprawie sygn. akt IIW 1971/11:

I. uznał obwinionego N. M. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 90 kw i za to na podstawie art. 90 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 złotych,

II. uniewinnił obwinionego N. M. od popełnienia czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku,

III. uznał obwinionego Z. S. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 zł.,

IV. na podstawie art. 118 § 2 kpow stwierdził, że koszty postępowania w sprawie w części uniewinniającej ponosi Skarb Państwa,

V. na podstawie art. 118 § 1 i § 3 kpow w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądził od obwinionego N. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł. tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, a od Z. S. kwotę 100 zł. tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 318,60 zł. tytułem należności biegłego oraz na podstawie art. 3 ust. 2 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył obwinionym opłatę w wysokości po 30 zł.

Z wyrokiem powyższym nie zgodził się obrońca obwinionego N. M. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w wysokości 300 zł. poprzez jej surowość, w sytuacji gdy charakter i okoliczności czynu, stopień społecznej szkodliwości czynu oraz warunki i właściwości osobiste obwinionego wskazują, iż w niniejszej sprawie wystąpił wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie umożliwiające odstąpienie od wymierzenia kary (art. 39 kw) bądź ewidentnie orzeczenie wobec obwinionego kary nagany (art. 36 § 1 kw).

Stawiając powyższy zarzut obrońca obwinionego N. M. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I części dyspozytywnej i odstąpienie od wymierzenia kary, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I części dyspozytywnej i wymierzenie obwinionemu N. M. kary nagany.

Apelację od wyroku złożył również obrońca obwinionego Z. S. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 34 kpow poprzez przyjęcie w orzeczeniu okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia w sposób wewnętrznie sprzeczny i wzajemnie się wykluczający,

b) art. 8 kpow w zw. z art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego

2. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, wyrażający się w przyjęciu, że:

a) obwiniony Z. S. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu,

b) zderzenie pojazdu obwinionego Z. S. z pojazdem N. M. w ciągu ulicy (...) w J. było następstwem niezachowania należytej ostrożności, nie zaś celowym działaniem rzekomo poszkodowanego

Mając na uwadze powyższe zarzuty obrońca obwinionego Z. S. wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości,

2. przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego jej rozpoznania.

**Sąd Okręgowy zważył co następuje:**

Obie apelacje wywiedzione przez obrońców obwinionych nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się do apelacji obrońcy obwinionego Z. S. stwierdzić należy, iż błędnie skarżący stawia zarzut obrazy przepisu art.34k.p.o.w. Przepis ten określa bowiem podstawę orzeczenia w postępowaniu wykroczeniowym (całokształt okoliczności ujawnionych w postępowaniu, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia). Zarzucane zaś uchybienie mające polegać na „przyjęciu w orzeczeniu okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia w sposób wewnętrznie sprzeczny i wzajemnie się wykluczający” może być ewentualnie naruszeniem przepisu art. 7k.p.k. w zw. z art.8k.p.o.w. poprzez dowolną nie odpowiadającą kryteriom zawartym we wskazanym przepisie art.7k.p.k. ocenę dowodów.

Sąd I instancji w niniejszej sprawie przeprowadził bardzo wnikliwe i dokładne postępowanie , wyczerpał przy tym wszystkie możliwości dowodowe. Tak zebrane dowody poddał ocenie w sposób prawidłowy respektujący reguły art. 7k.p.k. czego wyrazem jest pisemne uzasadnienie zapadłego rozstrzygnięcia. Wbrew zarzutom skarżącego Sąd Rejonowy poddał ocenie wszystkie dowody, zarówno te przemawiające na korzyść, jak i te niekorzystne dla obwinionego. Ocena ta zaś uprawniała do dokonania ustaleń, które legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny wyjaśnień N. M.opisujących zaistniałą na skrzyżowaniu ulic (...)i (...) kolizję drogową. Kwestionując tą ocenę skarżący wskazuje, że sąd powołał się na zeznania osób, które nie były bezpośrednimi świadkami przedmiotowego zdarzenia oraz monitoringu z kamery zainstalowanej na budynku hotelu (...), która nie obejmuje miejsca „stłuczki”. Wbrew tym zarzutom stwierdzić należy, że Sąd I instancji nie powołuje bezpośrednio zeznań K. M.jako dowodu na sprawstwo Z. S.odnośnie spowodowania kolizji. Wskazał Sąd jedynie, iż świadek ta bezpośrednio po zdarzeniu została poinformowana przez swojego znajomego N. M.o tym, że miała miejsce jedna kolizja, a fakt złożenia zeznań już następnego dnia wskazuje, że nie mieli oni możliwości ustalać wspólnych relacji , uzgadniać jednej wersji przebiegu zdarzenia. Prawidłowo Sąd i instancji ocenił również dowód z nagrania monitoringu z kamery zainstalowanej na budynku hotelu (...). Rzeczywiście nie widać na nim samego momentu „stłuczki”, widać jednak moment jak N. M.zatrzymuje swój samochód w zatoczce i ogląda uszkodzenia tyłu pojazdu, co jak słusznie konstatuje Sąd Rejonowy przeczy temu aby specjalnie doprowadził on do kolizji z samochodem Z. S.. Wreszcie stracił z pola widzenia skarżący, że Sąd I instancji oparł się na jeszcze jednym istotnym, a co najważniejsze zupełnie obiektywnym dowodzie – opinii biegłego T. K.. Biegły co prawda nie był w stanie jednoznacznie stwierdzić jak doszło do kolizji, jednak stwierdza, że analiza materiału dowodowego bardziej uprawdopodobnia wersję zdarzenia przedstawioną przez N. M..

Zdaniem Sądu Odwoławczego przekonuje również dokonana przez Sąd orzekający ocena zeznań świadka P. S.. Trafnie Sąd ten dostrzegł, że zeznania tego świadka pozostają w sprzeczności z nagraniem z monitoringu, słusznie też wskazuje na materialny charakter znajomości tego świadka ze Z. S., a w konsekwencji swoistą zależność świadka od obwinionego. Podobnie w prawidłowy sposób Sąd Rejonowy ocenił zeznania K. W.. Ocenę tą przedstawioną na stronach 6-7 pisemnego uzasadnienia wyroku Sąd Odwoławczy w pełni podziela i akceptuje.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pod kątem przypisania obwinionemu Z. S. popełnienia wykroczenia z art.86§1k.w.

Nie dopatrył się również Sąd Odwoławczy potrzeby ingerencji w wymierzoną Z. S. za przypisane mu wykroczenie z art. 86§1k.w. karę – grzywna w wysokości 300zł. Mając na uwadze stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego wykroczenia, a także jego status materialny stwierdzić należy, że wymierzona kara grzywny oscylująca przecież w dolnym zakresie zagrożenia ustawowego nie jest z całą pewnością karą rażąco, niewspółmiernie surową.

W związku ze złożeniem wniosku o uzasadnienie wyroku jedynie przez obrońcę obwinionego Z. S. ograniczono sporządzenie uzasadnienia tylko do jego osoby i zarzutów zawartych w apelacji jego obrońcy.

W oparciu o przepisy art.119 k.p.o.w. w zw. z art. 627 k.p.k. Sąd Okręgowy obciążył obwinionego kosztami postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie.